

Εἰς τοὶ διαγροῦνται οἱ ὅπου ἀγαθὸν
τοῖ, ἡ' Ἰωάννη Καρδουάριου
16 Ἰουλίου

ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

Ἰωάννης Μαρζώκης

ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΡΔΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΜΟΥ

1893

Ἐν Ζαυόνδω

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Δημοσιεύοντας όλα μαζί τὰ ὀλίγα ποιηματάκια, ποῦ ἔχω γραμμένα διὰ τὸ πολὺ ἀκριβὸ πλάσμα-τάκι, ποῦ ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μᾶς ἀποστείλῃ, καὶ τῶν ὁποίων τὴν δημοσίευσιν, εἰς ἓνα ἰδιαίτερο φυλλάδιο, εἶχα προσδιορίσει διὰ τὴ χαρμόσυνῃ, εὐκαιρία τοῦ βαπτίσματος τοῦ πολυαγαπημένου θρέφους, χρέος μου ἐνόμισα νὰ ἐκφράσω καὶ δημοσίως, ὡς ἐπραξα τοῦτο καὶ ἰδιαίτερος, ταῖς ζωηρότεραις εὐχαριστίαις μου εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὅποιοι με ὀλάνοικτη καρδιὰ ἐσυμμερίσθησαν τὴ χαρά μας,—εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐπίσημα πρόσωπα τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας, ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀξιότιμους συντάχταις περιοδικῶν καὶ ἡφμερίδων, οἱ ὅποιοι με ταῖς θερμότεραις εὐχαῖς ἐχαιρέτησαν τὴν ἐμφάνισιν εἰς τὸν κόσμον τοῦ παιδιοῦ μας. Ἰδιαίτεραις εὐχαριστίαις χρεωστῶ ν' ἀποδώσω εἰς τὸν σεβαστὸν καὶ πολῦτιμον φίλον μου, Κ.ον Παναγῆν Σκαλτσούνην, ὁ ὅποτος ταῖς εὐχαῖς καὶ συγχαρητήριά του, ἠθέλησε νὰ συντροφεύσῃ με τὸ τελευταῖο σοφὸ βιβλίον τοῦ φημισμένου συγγραφέως καὶ ἀδελφοῦ του, Κ.ου Ἰωάννου Σκαλτσούνῃ,—« Περὶ γενέσεως τοῦ Ἀνθρώπου », ποῦ, με μία τρυφερὴ ἀριέρωσι, ἐπρόσφερεν ὡς δῶρον εἰς τὸ νεογέννητον, τὸ ὅπσιον, ὀχι ἀπὸ τὴν κολυμπήθρα, ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμῇ, ποῦ ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδιά μας ὁ πρῶτος κλαυμὸς του, ἐφόρεσε διὰ στολίδι του, με τὰ σπάργανα, πλούσιο καὶ ὑπερήφανο φωτίκι—τὰ ὀνόματα:

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ—ΚΑΙΣΑΡ

σεπτὰ καὶ εὐλογημένα ὀνόματα Ἑκείνων, τοὺς ὁποίους τὸ ἀγαπητὸν νήπιον, μέσ' ἀπὸ τὴν κουνιά

ΙΑΚΩΒΟΥ ΕΠΙΣΤΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ, ΠΑΡΙΣ, 1893.

A. M.

ΜΑΤΡΟΣ ΚΑΡΔΙΑ

Τ' ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ ΤΟΥ

Νύχτα, χειμώνα, εργάζομαι, και τ' ακριβό μου ταιρι
Εἰς τὸ πλευρό μου ἐργάζεται, ὡς ἂν ἐμὲ ἀγρυπνεῖ·
Ἡ ἡμέρα δὲν τῆς ἔφθασε· τὸ ἐπιδέξιο χέρι
Κόβει καὶ ῥάφτει ἀδιάκοπα τ' ὀλόλευκο πανί.

Κ' ἐνῶ μωρὸ δὲν ἔχουμε, καὶ ζοῦμε οἱ δρόμας μόνοι,
Κι' ἀκόμη δὲν ἐστήθηκε 'ς τὸ σπίτι μου κουνιά,
Ἐμοῦδιασε 'ς τὸ χέρι της ψαλίδι καὶ βελόνι,
Καὶ ῥάφτει, ῥάφτει ἀσπρόρρουχα, βυζανουριῶ πανιά!

Ἰκοκκίνησαν τὰ μάτια της, μ' ἀκόμη δὲ νυστάζει·
Σιμῶνουν τὰ μεσάνυχτα...πέφτει ψιλὴ βροχή...
Μ' ἀντάρα ταις φτερούγαις του ὁ πετεινὸς τινάζει·
Τὸ λάδι· 'πάγει, ἐσώθηκε· τὸ φῶς θὲ νὰ σβυστῇ...

Δὲν ἀποσταίνει· ἐργάζεται... Τὴ βλέπω ποῦ σηκώνει,
'Ραμμένο, ἓνα 'πουκάμισο, δρὸ σπιθαμαῖς 'ψηλό·
Γλυκά, γλυκὰ τ' ἀσπάζεται· 'ς τὸν κόρφο της τ' ἀπλύνει,
Καὶ τὰ γλυκοφιλήματα δὲ φθάνω νὰ μετρώ.—

Ὁ θεὸς παιδί δὲ μοῦδωκε· δὲν ἔχω 'γὼ 'δικό μου·
Πατέρας δὲν ἐγένηκα, μὰ δὲν εἰξέρω πῶς
Γιὰ μισὸ πῆχυ ἀσπρόπανο, ποῦ βλέπω 'ς τὸ πλευρό μου,
'Ευπνάνει μέσα 'ς τὰ στήθη μου ἀνήκουστος παλμός·

Κι' ἀφίνοντας τὸ γράψιμο, τὸ ρουχαλάκι ἀρπάζω·
Τὸ σφίγγω 'ς τὴν ἀγκάλη μου, καὶ τὸ γλυκοφιλῶ.—
'Σ τὸ βρεφικὸ 'πουκάμισο, τὸ βρέφος μου ἀγκαλιάζω,
Ποῦ τὸ λατρεῖ, ὁ δύστυχος, σὰν ἀγνωστὸ θεῖο.

Εἰς τὸ ἀγεννητὸ βρέφος μου

Δὲν 'ξέρω ἂν θαύγης γυρὸς ἡ θυγατέρα
— Ἄν καὶ λένε τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο—
'Ξέρω πῶς εἶσαι πλασματάκι ἀχρεῖο,
Π' οὔτε νύχτα 'συχάζεις, οὔτε 'μέρα.

Τῆς μαμᾶς σου τὴν ἥσυχη γαστέρα
Τὴν ἐνοίκισες γιὰ σιδηρουργεῖο·
'Μοιάζεις ἡφαίστειο, κόνεις 'σὰ θερῖο—
'Α, τὸ σεισμό, γιὰ 'μέ, 'πῆρες πατέρα!

Ξέρει—ὁ σεισμός, ποῦ βέβαια θὰ τοῖ 'μοιάσης,
Καὶ σῶμαθε τὰς τόσας τοῦ κινήσεις,
Μὰς ἄφησε γερά καὶ καὶ ἀγγεῖα.

'Ελα, ψυχὴ μου, ἔλα μὴν ἀργήσης·
'Εσένα 'καρτερῶ μ' ἀδημονία.—
'Ὅσα μὰς 'μείναν, ἔλα νὰ τὰ σπύσῃς!

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ

(26 Ἀπριλίου)

'Υπνο τὰ 'μάτια μου, ὕπνο διψοῦνε,
'Ἐνα 'μερόνυχτο τῶρ' ἀγρυπνοῦνε·
Τὸ παιδεμμένο μου, φτωχὸ κορμί
'Σ τὸ στρώμ' ἀνάπαψι ζητᾷ ναῦρη.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Χτυπάει τὸ στήθος μου... εἰς τὸ κρεββάτι
Κάτι λές κ' ἔπιασα... ἐγγίζω κάτι...
Ψάχνω... τὸ χέρι μου ἀκούει παλμό...
Χνῶτο λές κι' ἄκουσα, ἀνασασμό.

Ἀπ' τὰ σεντόνια μας ἔρχεται εὐωδία,
Ποῦ δὲν ἀκούστηκε ἄλλη νυχτιά.
Μιὰ ξινη, ἀνήκουστη ἀκούω πιοή...
Σὲ σάρεκ' ἀκούμπησα ληχταριστή!

Ἐξω ἀπ' τὸ σκέπασμα λαμποκοπῶνε
Δηρὸ μάτις ὀλόγλυκα καὶ μὲ κυττᾶνε...
Ἀκούω παράδεισου μοσχολιά...
Σφίγγω ἓναν ἄγγελο ἔς τὴν ἀγκαλιά!

Μαζί του, σήμερο, γιὰ μὲ ἐγεννήθη
Μιὰ ἐλπίδ' ἀθάνατη μέσα ἔς τὰ στήθη.
Καὶ τῶρ' ἀχόρταγα, ποῦ τὸ φιλῶ,
Καὶ τὴν παράδεισο τὴ λησμενῶ.

Τ' ἄσπρα φτερούγια του, τ' ὠραῖο παιδί,
Ὅπου μᾶς ἔφερε τὴ χαραυγή,
Μόλις κατέβηκε ἀπ' τὸν αἴθερα
Ἐς τὴ μάνα τᾶδωκε καὶ ἔς τὸν πατέρα!

ΤΟ ΓΑΛΑ ΤΟΥ

Ἐστὸν κόρφο τῆς μανούλας τοῦ τὸ βρέφος μου γυρμένο,
Σφίγγει τὴ ῥώγα τοῦ θυζοῦ μὲ στόμα πεινασμένο,
Καὶ μὲ λαχτάρα καὶ κλαυμούς σπαροκικιχούς γυρεύει
Ἐκεῖν, ποῦ ἡ φύσις τῶταξε, καὶ τώρα τοῦ στερεώνει.

Ὁ γιατρός, προφθάνοντας, ἔστην πικραμένη μάνα.
Δράξετε, φέρ' τε γλήγορα ἐδῶ τὴν παραμύνα,
Τὸ μαραμένο ἄχειλι του νὰ βρέξη, νὰ δροσίση,
Γιατὶ ἀφ' τὴν πείνα τὸ μωρὸ σιγά—σιγά θὰ σβύση...

Καὶ βλέπω τὸ ματάκι του νὰ σβῆται, νὰ θολώνη.
Τ' ἀγγελικό του πρόσωπο ν' ἀχνίζει, νὰ νεκρώνη.
Ἡ ἀναπνοή του ἐσώπασε, κι' ὥσ' ἀν ξεφρενιασμένη
Ἡ μάνα σέρνει ταῖς φωναίς· «Σῶσε, γιατρέ! πεθαίνει...

Ἀχ! ἂν τὸ γάλα, ποῦ διψᾷ, ποῦ τὸ μικρὸ στερῆται,
Ἀπὸ τὸ αἷμα φτείνεται, κι' αἷμα κι' αὐτὸ καλῆται,
Αἷμα, γιατί ἡ πίστήμη σου, γιατρέ μου, δὲ διατάσσει.
Ν' ἀνοίξουμε ταῖς φλέβαις μας νὰ πιῇ, νὰ ξεδιψάση.

ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Ἐς τὴ θέρμη καίγεται, σφυνοβογγάει—
Κρυφὰ τὸ δάκρυ μου ἔς τὸ στῆμα στάει.—
Ἐς τὴν κούνια ἡ μάνα του εἶνε σκυμμένη,
Σφίγγει τὸ βρέφος τῆς ξεφρενιασμένη.

Βάνει τὸ χέρι τῆς ἔς τὸ μέτωπό του.
Σφάζει τὰ στήθη μας τὸ βογγητό του.—
Κλαίγει, ἀπελπίζεται, κλίνει τὸ γόνα,
Κάνει παράπονα ἔς τὴ θεῖαν εἰκόνα.

* *

— «Μὴ μᾶς τὸ πάρεις, μή, καλὲ πατέρα!
Ἐφές, ἐφές τὸ χάριτες ἔς ἐμᾶς.
Ἐστὸν ἀγγελό σου μ' ἔδωκες μητέρα,
Καὶ τώρα ὀπίσω ἔσ' ἐμὸν τὸν ζητᾷς.

Ἀλλά, δὲν ἔξερω κ' ἐγὼ πῶς, δρὸ μῆνες τώρα πᾶνε,
Τὸ χεροποδορίλημα μ' ἐκέρδησε κ' ἐμένα·
Καὶ καθ' αὐγή, ἀμα'ς τὸ φῶς τὰ μάτια μου 'ξυπνᾶνε,
'Αρχίζω νὰ γλυκοριλῶ με χεῖλη διψασμένα

Τὸ ποδαράκι ἐνὸς μικροῦ, ἐνὸς νηπίου τὸ χέρι,
Ποῦ παχουλό καὶ ῥόδινο προβαίνει ἀφ' τὸ σεντόνι·
'Αλλά ἀπὸ 'Εκείνου, νὰ φιλῇ, τὸ ἀχειλί μου δὲν ξέρει·—
Μάπας, δὲν εἶνε, τ' ἄχραντα μυστήρια δὲ σηκώνει.

ΔΥΣΤΥΧ' ΑΓΓΕΙΑ ΜΟΥ!

Τί 'πῆγ', ἀλήθεια, κ' ἔγραψα! 'Ακοῦτ' ἀνοησία;
'Αστόχαστος ἐστάθηνκα χωρὶς ἀμφιβολία,
Νὰ γράφω 'ς ἕναν ἄγνωστο, πρὶν εἰς τὸν κόσμον φθάσῃ,—
'Ελα, ψυχὴ μου, γλήγορα, γιατί; γιὰ νὰ μοῦ σπάσῃ
'Ο,τι γερὸ 'ς τὸ σπίτι μου ἀπ' τὸ σεισμὸ ἀπομένει,
'Σὰ νὰ μὴ μῶρθαν' ὁ σεισμὸς... 'Ιδέα καμαρωμένη!
Κάνεις, κάνεις γιὰ φρόνιμο δὲ θὲ νὰ μὲ πιστέψῃ,—
Νὰ προσκαλῶ ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μὲ καταστρέψῃ!
Σκέψου, φαντάσου τί ριπὴ 'ς τὸ σπίτι μου θὰ πέσῃ·
Τὸ σεισμοπαῖδι κι' ὁ σεισμὸς νὰ μ' ἔχουνε 'ς τὴ μέση.
Μ' ἀκοῦν' οἱ ἄλλοι ἕνα σεισμό· διπλὸν γιὰ 'μὲ νὰ κἀνῃ·
Δὲ θὰ μοῦ μείνῃ βέβαια ποτῆρι, οὔτε φλεντζάνι.
Καὶ νὰ σᾶς 'πῶ, ποῦ 'πρόσεξα, 'ς τ' ὠραῖο μου διαβολάκι,
'Σ τ' ἀγγεῖα ν' ἀπλόνει ἀπὸ ἐνωρί'ς τὸ παχουλό χεράκι...
Στοχάσου κηόλας νὰ τοῦ εἰποῦν, νὰ μάθῃ ἀπ' τὴν νταντὰ του
Τὴ σταφνισμένη ἐνθάρρυνσι τοῦ ἔξυπνου μπαμπά του,
Θὰ ἰδῇς, θὰ ἰδῇς,—καὶ τίποτα δὲν θὲ νὰ τὸ ἐμποδίζῃ,
'Κεῖνο, ποῦ τοῦ νοστιμευθῇ, νὰ πιάνῃ, νὰ τσακίζῃ.

Κι' ἂν ἐρωτήσω, κι' ἂν εἰπῶ—γιατί τ' ἀγγεῖα σπασιμένα;
Θ' ἀκοῦς; α' Ἐβό τὸ 'τάτιτα' πατέ'α, τότε 'α' μένο...
Κι' ἀντί; ξυλιαίς, θὰ τοῦ ἀπαντῶ καλὰ 'καμες, ψυχὴ μου—
'Αδεια παρόμοια τοῦδ' ὡκα με τὴν ὑπογραφή μου...
Μὰ γὰ, ὁ μωρὸς, τί χάνουμαι 'ς ἀγγεῖα καὶ 'ς τὸ μπουκάλα;
'Στὴν ἄνεμο τὰ φαφουρά, τὰ γ' ἄλινα μανάλια!—
Χρυσό μου σεισμογέννητο, κάμε τὴν ἐκρηξί σου·
Κι' ἀπ' τὸ σεισμὸ, 'ς τὰ πιάτα μου, ἀνώτερος φανήσου!
Προσμένω τὴν ἀντάρα σου καὶ τὰ κουνίσματά σου.
Γυρεύω τὴ γαλήνη μου εἰς τὰ θροντήματά σου.
Μαζὶ μ' ἐμένα καρτεροῦν τῶν πιατικῶν οἱ ἐμπόροι—
Χαρὰ 'ς ἐσένα, Στέργιο μου! χαρὰ 'ς ἐσέ, Γληγόρη!—
Κι' ἄλλος!... κουνιοῦμαι... πρόφθασε, γλύτωσε τὸ 'δικό σου—
'Πάει τὸ σκουτέλι!... ἐξήμωσες ἀπὸ τὸ μερτικό σου!
'Ελα! ὅπο' σπόρια καὶ γερὰ κάμε 'ς τὸ σπίτι πάστρα,
Κι' ἀπ' τῆς μαμάς σου ἄρχισε τὴ χαϊδεμμένη γάστρα.
Κ' ἔτσι, 'ς ταῖς τόσαις ρημαζιές, ταῖς ποτηροθυσίαις,
Ν' ἀποζημιώῃς ἕνας σεισμὸς τοῦ ἄλλου ταῖς ζημίαις.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΖΗΜΙΑ

Καὶ πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ ὁ καιρὸς
Τοῦ; στίχους νὰ διαβάσῃ,
Ποῦ λέν'—ὅ,τι ἄφηκε ὁ σεισμὸς
Γερό, νὰ μᾶς, τὸ σπάσῃ,

Ποῦ τὴν αὐγοῦλα, ἐνῶ ἡ νταντὰ
Τὸν 'πάει 'ς τὸ παραιθύρι,
Τὸ ποδαράκι δίνει μιὰ
Καὶ ῥίχνει ἕνα ποτῆρι.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἡ κοπελιά, δίχως κἀνείς
Νὰ πῇ, καὶ νὰ διατάξῃ,
Τὰ τρίμματα μαζεύει εὐθὺς
Καὶ πάει νὰ τὰ πετάξῃ.

Αἶ, ποῦ τὰ πᾶς;—τὴν ἐρωτῶ—
Τὸ νοῦ σου! τὰ σκορπίζεις...
Μὴν τὰ πετάξῃς! φέρ'τα ὅθι—
Καυμένη, δὲ γνωρίζεις!

Τ' ἀγγερό, σπασμένο, ὄχι γερό,
Μάθε πῶς ἔχει ἀξία.—
Εἶνε γιὰ μένα φυλαχτὸ
Ἡ πρώτη του ζηνία.

ΠΕΣΙΜΟ

Εἶπ' ὁ οἰσμός καὶ τῶρταιασι !
Ἐποφευγὸν δὲν ἔχει...
Μᾶ, ἔφερ' ἐπανάστασι·
Ὁ νοῦς σας δὲν κατέχει.

Σήμερα, μέσ' τὸ σούρπωμα,
Ξεφεύγει ἀπ' τὸ κρεββάτι·
Τὸ εἶδα χάμου, κ' ἔκραξα.—
«Ἀμέσως, ἔς τοῦ Μαρκάτη!»

Ὁ Στάθης, ποῦ τ' ἀγροίκησε,
Εἰς τοῦ γιατροῦ πετάσῃ—
Μὰ 'κεῖνο, χάμου, ὁλόζορκο,
Τὰ σκάρισε... κοιλάει...

«Πιστεύω» δὲν ἐπέρασε,
Καὶ νὰ σου τὸ Μαρκάτη!
—Ἐδῶμαι!—λέγει—ἐχτύπησε;
Μὰ πῶς;... ἂφ' τὸ κρεββάτι;....

—Ἦ, γι' αὐτὸν τὸν μάγκα, φίλε μου...
—Ἦ, M' εὐρήκανε ἔς τὸ δρόμο...
—Ἦ, Ἐγὼ ὡς γιαντὸ δὲ σ' ἔκραξα...
—Ἦ, Ἀμή;

—Ἦ, Ὡς ἀστυνόμο! *)

ΤΙΜΩΡΙΑ

Ἐφῆς ἀπὸ τῆς μάγκας τοῦ τὸ χέρι
Ἀρπάζει τ' ἀσημένιο τὸ κουτάλι·
Εἶχε θυμὸ, κ' εὐθὺς μοῦ καταφέρει,
Κρατώντας το, ἕνα χτύπο ἔς τὸ κεφάλι.

Ἀκοῦτ' ἐκεῖ!—Σ αὐτὸν τὸν κατεργάρη
Ὁρκίσθηκα πῶς θὰ τὸν τιμωρήσω·
Ἄλλ' ἢ μαμά του: χάρι!—λέγει—χάρι!
Παρακαλεῖ γιὰ νὰ τὸν συγχωρήσω.

Ὁρκίσθηκα—τῆς λέγω—ἔς τ' ὄνομά του·
Τὸν ὅρκο νὰ χαλάω δὲ συνηθίζω.—
Τὸν παίρνω τραβηγτὰ ἀπὸ τὴ μαμά του,
Ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά μου εὐθὺς τὸν φυλακίζω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΤΕΠΙΣΤΗΜΗΣ
Εἶνε γνωστό, πῶς ὁ γιαντὸς Κ. ας Μερκάτης, ὡς δημαρχ. π. α.
ἐδῶς, ἐκτελοῦσε ταῖς προαλλαῖς χρέη ἀστυνόμου.

Τὸ πρόσωπ' ὀλοκόκκινο γυρίζει·
Τὸ μάτι του θωρεῖ μεμιάς ν' ἀνάψη·—
Νά! τούτη ἡ τιμωρία—τοῦ λέω—σ' ἀξίζει...
Ἀπ' τὰ φίλὰ τὸν ἔκαμα νὰ κλάψη!

Ἡ ΓΑΛΗΝΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τὴ μαύρη ἀχαριστία,
Ποῦ λησμονεῖ τὴν κάθ' εὐεργεσία·
Ἀπὸ τοῦ ἄλλου τὴν ψευδῇ φιλία,
Ποῦ δόλο τὴν ἀγάπη μου κερνᾷ.

Ξυπνοῦνε ἄγρια πάθη'ς τὴν καρδιά μου,
Μοῦ σκοτειδιάζ' ἡ ὁργὴ τὸ λογικό·
Μῖσος φωληάζει μέσ' ἔς τὰ σωθικά μου,
Ἐκδίκησι ὄνειρεύομαι, διψῶ.—

Ἡ γάζα τῆς κουνιᾶς ἐξαφνα σιεῖται,
Καὶ μιὰ κλαψοῦλα ἔρχεται ἀπὸ 'κεῖ·
ἵνα χερᾶκι ρόδινο πετιέται·
Ἐξύπνησε—μᾶς κράζει τὸ παιδί!

Τὸ οὐράνιο τόξο σπίτι μου προβαίνει,
Καὶ τὴ γαλήνη γύρω μου σκορπᾷ·
Ἡ ἐκδίκησι' εἰς τὰ στήθηα μου σωπαίνει·
Τὸ μῖσος εἰς τὴν κούνια ξεψυχᾷ.

Κ' εἶν' ἄγγελος εἰρήνης τὸ παιδί μου!
Στὸ γέλοιον, ἔς τὴ γλυκειὰ του τὴ φωνή,
Τὴν ἀμνηστεία καὶ τὴ συγχώρησί μου
Εὐρίσκουν οἱ ἀσπονδότεροί μου ἔχθροί.

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ

Ι Α Κ Ω Β Α Τ Ε Ι Ο Σ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A152.Φ11.0024

Τύπος Σ. Καφοκεφάλου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ